

[Hagen Hagensen]

det, men der er for mig ingen tvivl om, at der kommer en ordning af disse ting, for tilstandene kan simpelt hen ikke blive ved med at være, som de er. Det er urimeligt og uretfærdigt i forhold til andre danske skatteydere, at man kan gøre, som man gør her.

Så vil man naturligvis sige – og det er jo allerede blevet sagt her – at det er vendt imod dem, der er kommet ind i vores land. Det er det sådan set ikke. Det er tværtimod til en almindelig beskyttelse for dem, der er skatteydere og bosiddende her i landet, at man vil lave en begrænsning i retten til at fratække ydelser i henhold til ensidigt indgåede forsørgelseskontrakter.

Vi har lavet en klar skillelinje ved at sige, at den, der modtager ydelsen, skal være bosat her i landet, eller at ydelsen skal gives til en forening, et selskab eller andet, der er hjemmehørende her i landet, og der er naturligt i den forbindelse ikke sat ind, at det skal være et skattepligtigt selskab; det kan f.eks. være et kirkesamfund, et trossamfund el. lign., som der findes en hel del af. Hvis det er noget, der er hjemmehørende her i landet, kan det, overensstemmende med det regelsæt vi har haft for ensidigt påtagne forsørgelsesaftaler, også fremtidig få disse ydelser.

Visse ordførere og vist navnlig hr. Wilhjelm har været inde på, at vi havde fundet fiduser af den ene og den anden art og gemt dem eller trukket dem frem, hvad man nu vil, i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg skal vedgå, at ikke mange ord af dette lovforslags bemærkninger er skrevet af min gruppe eller af mig; de er nemlig simpelt hen et uddrag af ministerens bemærkninger til lovforslag nr. L 154 fra sidste samling. Der er ikke føjet noget som helst til, og der er heller ikke trukket noget fra. Det, der står her, vedrører det, vi foreslår, og bygger på de undersøgelser, der har været, og som alle er kommet til, at det var naturligt at afskaffe retten til at fratække ydelser i henhold til forsørgelseskontrakter, når modtageren ikke boede her i landet og ikke var skattepligtig her til landet. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor man vil påstå, at der er så voldsom meget nyt i det her; det er der ikke. Der er sådan set ikke andet nyt i det, end at vi ikke har taget et mindstebeløb med, som ministeren havde gjort det i fjor, hvor der var megen tvivl om, hvorvidt det overhovedet var det rette beløb. Vi mener til gengæld at have

draget en klar skillelinje, således at man klart kan se, hvad det er, man går ind til.

Der er for mig at se ikke noget ejendommeligt i, at man ikke kan føre penge ud af dette land, uden at de er beskattet. Vi skal også have modsvaret af ydelsen, nemlig beskatning af den, der modtager den, og den får vi ikke, hvis pengene går ud af landet.

I en debat for nylig drøftede man meget misbrug af disse regler. Jeg tog del ganske kort i debatten og sagde, at der i hvert fald var en sådan brug af dette regelsæt, at det var nødvendigt at gennemføre en anden ordning af forholdene. Det må måske blive stående fra den debat og de bemærkninger, der har været om, at vi har vendt os imod dem, der er kommet ind i vores land. Det mener jeg ikke vi har. De kommer herop og tjener penge og må naturligvis på samme måde som andre betale skat heraf. Hvis danske ønsker at give noget væk ved en forsørgelseskontrakt, er modsvaret, at den, der får pengene, også kommer til at betale skat deraf. Det gør man ikke her, de kan sendes ud af landet.

En af ordførerne talte om, at vi som konservative stod for familien som det bærende i samfundet. Det gør vi da stadig væk, men vores forsørgelsesbegreb i forhold til familien går jo ikke så vidt, som det gør i visse henseender her, hvor forsørgelsesbegrebet ikke blot er fætre og kusiner, men også endnu fjernere slægtninge, som man ønsker at sende penge til. Hvorvidt der kan være nogen juridisk forpligtelse til at gøre noget sådant, tvivler jeg meget på, og hvordan det er med den moralske forpligtelse, må jeg naturligvis overlade til dem, der skal bedømme det her, og det er de pågældende selv. Jeg tror egentlig, at det har været – for at bruge et af ordførernes udtryk – en fidus: man har fundet ud af, at hvis man laver ensidige forsørgelseskontrakter, der rækker langt ud i forhold til dem, der hører til éns familie, kan man altså opnå en skattefrihed og få sendt pengene ud af landet. Vi kan ikke følge dem; det må vi erkende, og det giver også ligningsmæssigt et meget stort besvær at have med disse ting at gøre.

Heller ikke reglerne for ydelser til børnebørn er en fidus, vi har fundet på, som hr. Wilhjelm påstod. Den er afskrevet nøjagtigt fra bemærkningerne til regeringsforslaget fra